



Саветодавна комисија за људска права

ТСС зграда Д-12, седиште мисије УНМИК-а, Приштина, Косово, електронска пошта hrap-unmik@un.org, телефон +381 (0)38 504 604 локал 5182

ОДЛУКА

Датум усвајања: 13. мај 2011. године

Предмет бр. 22/10

Веселинка ДЕНИЋ

против

УНМИК-а

Саветодавна комисија за људска права, на заседању одржаном 13. маја 2011. године, уз присуство следећих чланова:

г. Марека НОВИЦКОГ, председавајућег

г. Пола ЛЕМЕНСА

гђе Кристин ЧИНКИН

Уз помоћ

гђе Аниле ПРЕМТИ, заменика извршног службеника

Узевши у обзир изнад поменути жалбу, уложену сагласно члану 1.2 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12, од 23. марта 2006. године о оснивању Саветодавне комисије за људска права,

Након већања, одлучила је следеће:

I. ПОСТУПАК ПРЕД КОМИСИЈОМ

1. Жалба је уложена 23. марта 2010. године а уписана 24. марта 2010. године.
2. Писмо у коме се траже додатне информације је послато је Посебној комори Врховног суда Косова за питања која се односе на Косовску повереничку агенцију (Посебна комора) 27. априла 2007. године. Додатне информације су добијене истог дана.

II. ЧИЊЕНИЦЕ

3. Жалилац је радила у друштвеном предузећу (ДП) фабрика за флаширање кока коле у Липљану, са почетком од 27. априла 1994. године. Она тврди да је са посла

отпуштена 1999. године. Датум престанака радног односа није наведен у радној књижици коју је она доставила.

4. Касније, када је компанија приватизована, жалилац није била укључена у листу особа које су имале право да добију део прихода од приватизације предузећа, а који је припремила Косовска повереничка агенција (КПА).
5. Жалилац је, заједно са групом других особа које такође нису биле укључене, уложила жалбу Посебној комори. У поступку који је одржан пред Посебном комором, жалиоца и групу других радника је заступао адвокат.
6. Одлуком од 14. јуна 2006. године, Посебна комора је одбацила жалбу жалиоца против КПА као неосновану. Одбачено је да жалилац буде наведена на листи запослених који су стекли право на учешће у поступку приватизације. У то време никаква законита жалба није била доступна против те одлуке.
7. Одлука је уручена правном заступнику жалиоца 7. јула 2006. године.
8. Жалилац наводи да јој одлука Посебне коморе никада није званично уручена. Она наводи да је за њу сазнала од једног бившег колеге, који је такође био жалилац у истом поступку, у јануру 2007. године са датумом који није прецизиран. Овај колега је дозволио жалиоцу да направи фотокопију њеног примерка одлуке.

III. ЖАЛБА

9. Жалилац тврди да упркос чињеници што су многи други радници из предузећа отпуштени са посла 1999. године, само су жалбе које су уложили запослени по етничкој припадности Срби одбијене од стране КПА и Посебне коморе па су стога те одлуке дискриминаторне.
10. Према жалиоцу, овим је нарушено њено право на мирно уживање имовине у супротности са чланом 1 Протокола бр. 1 Европске конвенције о људским правима (ЕКЉП), као и њено право да не буде дискриминисана у погледу уживања тог права према члану 14 ЕКЉП.

IV. ПРАВО

11. Пре него што почне да разматра меритум предмета, Комисија мора прво да одлучи да ли да прихвати предмет, узимајући у обзир критеријуме прихватљивости из чланова 1, 2 и 3 Уредбе УНМИК-а бр. 2006/12.
12. У складу са чланом 3.1 УНМИК-ове Уредбе бр. 2006/12, Комисија сме само да се бави стварима у року од шест месеци од дана доношења коначне одлуке. Сврха правила од шест месеци је да промовише правну сигурност и да обезбеди да се предмети који покрећу питања према УНМИК-овој Уредби бр. 2006/12 решавају у оквиру разумног времена (видети, као пример, пресуду Европског суда за људска права (ЕСЉП) у случају *Опуз против Турске*, бр. 33401/02, од 9. јуна 2009. године, § 110).
13. Тамо где је жалиоцу или његовом заступнику уручен примерак коначне одлуке у писаној форми, предмет и сврха захтева од шест месеци су најбоље постигнути мерењем периода од шест месеци који тече од датума достављања те писане одлуке

(пресуда ЕСЉП, *Ворм против Аустрије*, од 29. августа 1997. године, *Извештаји о пресудама и одлукама*, 1997-V, стр. 1547, § 33).

14. Жалилац је навела да јој примерак одлуке Посебне коморе никада није уручен. Она је сазнала о одлуци након што ју је колега, други жалилац у предмету, обавестио о њеном садржају 2007. године.
15. Комисија сматра да у предметима у којима групу бивших радника ДП-а пред Посебном комором заступа један од њих, који обично није адвокат, Комора примењује члан 138 Закона о парничном поступку. Према овој одредби, тамо где службеник поступа у име групе људи, одлука може бити уручена њему или њој (видети, као пример, другу одлуку Саветодавне комисије за људска права, случај *Васић*, бр. 02/07, од 6. августа 2010. године, § 19).
16. Адвокат који је заступао жалиоца у поступку пред Посебном комором одлуку Посебне коморе од 14. јуна 2006. године заправо је примио 7. јула 2006. године. Спис предмета жалиоца пред посебном комором садржи „потврду о пријему“ коју је потписао заступник жалиоца тог датума.
17. Комисија даље подсећа да јој је жалба уложена 23. марта 2010. године, тј. више од четрдесет пет месеци касније.
18. С тим у складу, будући да је тренутна жалба поднета Комисији више од шест месеци након пријема одлуке која је предмет жалбе у писаној форми од стране заступника жалиоца, жалба не спада у временски рок који је одређен чланом 3 УНМИК-ове Уредбе бр. 2006/12.

ИЗ ОВИХ РАЗЛОГА,

Комисија, једногласно,

ПРОГЛАШАВА ЖАЛБУ НЕПРИХВАТЉИВОМ.

Анила ПРЕМТИ
Заменик извршног службеника

Марек НОВИЦКИ
Председавајући